

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. 154960/2015/KUSK-DOP/HRO, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 8/2018 – 39,

t a k t o :

- I.** V řízení **se pokračuje**.
- II.** Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 8/2018 - 39, **se zrušuje**.
- III.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. 154960/2015/KUSK-DOP/HRO **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV.** Rozhodnutí Městského úřadu Čáslav, Odbor dopravy ze dne 23. 10. 2015, č. j. DOP 19943/15, sp. zn. 1465/2015, **se zrušuje**.
- V.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- VI.** Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **18 200 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 1. 6. 2015 minimálně v době od 19:06 hod do 19:11 hod stálo motorové vozidlo s poznávací značkou X v Čáslavi v ulici Jeníkovská před vstupem do obchodního domu Kaufland

v místě, kde je vodorovným značením V 12c - Zákaz zastavení - zastavení zakázáno. Přestože byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Provozovatelem vozidla byl toho času žalobce.

[2] Rozhodnutím Městského úřadu Čáslav ze dne 23. 10. 2015, č. j. DOP 19943/15, sp. zn. 1465/2015 (dále jen „správní orgán prvního stupně“ a „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu potvrdil.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Po shrnutí skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu krajský soud mimo jiné uvedl, že o zákonnosti napadeného rozhodnutí rozhoduje v plné jurisdikci podle právní úpravy účinné v době, kdy byl správní delikt spáchán, přičemž pozdější úprava podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pro něj není příznivější. Na posouzení případu žalobce se podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky aplikuje správní řád a zákon o silničním provozu. Žalobce byl proto správně uznán odpovědným za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, nikoliv přestupku. Účinností zákona o odpovědnosti za přestupky došlo pouze k terminologické změně a nejedná o změnu právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž krajskému soudu vytýká, že podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nesprávně posoudil právní otázky.

[5] Předně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku absence výzvy k doplnění odvolání. Stěžovatel dále namítá, že mu byla uložena sankce v nezákonné výši, protože je napadené rozhodnutí nicotné, jelikož správní orgán prvního stupně nebyl s ohledem na spodní zákonnou hranici 1500 Kč vůbec nadán pravomocí ukládat sankci ve výši 1000 Kč. Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že výrok musí obsahovat podstatná zákonná ustanovení, která určují znaky konkrétního zaviněného přestupku podle zákona o silničním provozu.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a svá vyjádření v řízení před krajským soudem. Výklad zákon o silničním provozu by měl směřovat k ochraně zájmů ostatních účastníků silničního provozu, nikoliv k účelovému jednání přestupce. Žalovaný se ztotožňuje se závěry krajského soudu a odkazuje na skutkově obdobný případ, v němž stěžovatele taktéž zastupovala společnost FLEET Control s.r.o.

III. Pokračování v řízení

[7] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 342/2018 – 39, řízení přerušil. Důvodem přerušování řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] byla skutečnost, že Ústavnímu soudu byl předložen návrh na zrušení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky (veden pod sp. zn. Pl. ÚS 4/20). Součástí posouzení předložené věci bylo i to,

zda § 112 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky není v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[8] Ústavní soud nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, dle § 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů zrušil § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tím odpadla překážka řízení. Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že se v řízení pokračuje.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) přitom zohlednil závěry vyslovené Ústavním soudem v citovaném nálezu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná

[11] Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, účinného v době spáchání správního deliktu až do 30. 6. 2017, „*odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpозději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*“

[12] Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, „*na odpovědnost za jednání, ke němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.*“

[13] Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, který je účinný od 1. 7. 2017, „*promlčecí doba činí 1 rok*“.

[14] Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky „*se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*“ (zdůraznění dodáno)

[15] Dle § 32 odst. 3 téhož zákona „*byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpозději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpозději 5 let od jeho spáchání.*“

[16] Dle § 112 odst. 1 téhož zákona „*na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud ke jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*“ (zdůraznění dodáno)

[17] Z citovaných ustanovení vyplývá, že zákon o odpovědnosti za přestupky sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). V ustanovení § 30 písm. a) stanovil jednotnou roční promlčecí lhůtu k projednání přestupku.

[18] Podle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném do 25. 2. 2020 „*ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“

[19] Nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, plénum Ústavního soudu rozhodlo tak, že § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (25. 2. 2020). S účinností od 26. 2. 2020 tak § 112 odst. 2 téhož zákona zněl: „*Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Ústavní soud ve zrušujícím nálezu vyslovil právní názor, že obrat „*lhůta podle věty první*“, jak je použit ve výše uvedeném znění § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích od 26. 2. 2020, je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu, který mu určil zákonodárce, tj. že jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt (srov. bod 71 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

[20] Ústavní soud posléze nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/20 zrušil i zbývající část § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, a to s tímto odůvodněním (body 21-24, důraz přidán):

„V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 věty první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábně, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak dít jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky příkazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s níž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.

Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleží ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení

otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typové obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzována jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. Též sub 5 až 7). Přejícné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí „trestnosti“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystáčet s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“

[21] Závěry nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc.

[22] Ze správního spisu v projednávané věci vyplývá, že ke spáchání správního deliktu došlo dne 1. 6. 2015. Oznámení o zahájení řízení o správním deliktu bylo žalobci doručeno dne 5. 10. 2015. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 10. 2015. Napadené rozhodnutí žalovaný vydal dne 15. 11. 2017, přičemž žalobci bylo doručeno dne 28. 11. 2017, kdy nabylo právní moci.

[23] Podle Nejvyššího správního soudu tedy správní orgán prvního stupně správně věc posoudil podle právní úpravy účinné ke dni 1. 6. 2015, přičemž podle § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu odpovědnost žalobce za správní delikt nezanikla.

[24] O odvolání žalobce však žalovaný rozhodl až dne 15. 11. 2017, tedy již za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. V souladu s čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních

práv a svobod byl proto povinen zvážit, zda není pro žalobce úprava podle zákona o odpovědnosti za přestupky oproti zákonu o silničním provozu příznivější.

[25] Jelikož se podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky běh promlčecí doby přerušuje dnem vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, došlo ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. ke dni 23. 10. 2015, k přerušení běhu roční promlčecí doby. Přerušením počala jednorozhodnutí vydal až dne 15. 11. 2017, tedy po uplynutí promlčecí doby podle zákona o odpovědnosti za přestupky.

[26] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, „*rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější*“.

[27] Vzhledem k tomu, že odpovědnost stěžovatele za správní delikt (resp. přestupek) podle zákona o odpovědnosti za přestupky v důsledku uplynutí promlčecí doby zanikla, žalovaný i krajský soud měli věc stěžovatele projednat podle této pozdější právní úpravy, která je pro stěžovatele příznivější.

[28] Podle judikatury Ústavního soudu jsou soudy ve správním soudnictví povinny ve smyslu § 109 odst. 2 s. ř. s. přihlížet k prekluzi práva z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na to, zda účastník řízení námitku prekluze uplatnil či nikoli (např. nálezy ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07 a nálezy ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07). V opačném případě by podle názoru Ústavního soudu došlo k porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rovněž podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, publ. pod č. 2122/2010 Sb. NSS, je třeba, aby soud přihlédl k zániku odpovědnosti za přestupek z úřední povinnosti, a to proto, aby byl zachován jednotný postup v kategorii trestního obvinění a učiněno tak zadost čl. 6 odst. 1 první větě Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[29] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal, že odpovědnost stěžovatele za spáchaný správní delikt (přestupek) zanikla, zrušil rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů. V projednávané věci Nejvyšší správní soud shledal nadbytečným zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[30] Ačkoliv plenární nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/20 dosud nebyl ve Sbírce zákonů publikován, je zřejmé, že § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích by nemohl Nejvyšší správní soud ani do doby publikace aplikovat, neboť by tím v konkrétní věci porušil ústavně zaručená základní práva stěžovatele. Jedná se totiž o analogickou situaci, jako když Ústavní soud v nálezu odloží jeho vykonatelnost ve smyslu odložení účinku derogace ustanovení právního předpisu. Navzdory tomu, že takové ustanovení ještě po přechodnou dobu zůstává součástí právního řádu, soudy musí při svém rozhodování zejména ve vertikálních vztazích vzít v úvahu skutečnost, že je v rozporu s ústavním pořádkem (srov. např. z poslední doby nálezy ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 24/17, odstavec 76). Veřejné vyhlášení nálezu Ústavním soudem v této věci je notorií a jeho budoucí nevyhnutelná oficiální publikace ve Sbírce zákonů na tom již nemůže nic změnit. Nejvyšší správní soud pro výše uvedené o věci rozhodl ještě před publikací citovaného plenárního nálezu ve Sbírce zákonů.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil.

[32] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[33] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatele.

[34] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 6 200 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy 600 Kč. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak celkem činí 6 800 Kč. Celkové náklady řízení o žalobě čítají 9 800 Kč.

[35] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5 000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokátka činí 3 400 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 8 400 Kč.

[36] Žalovaný je povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 18 200 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Václava Voříška, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu